fanzine

ФОНТАРД

... для друзей и знакомых

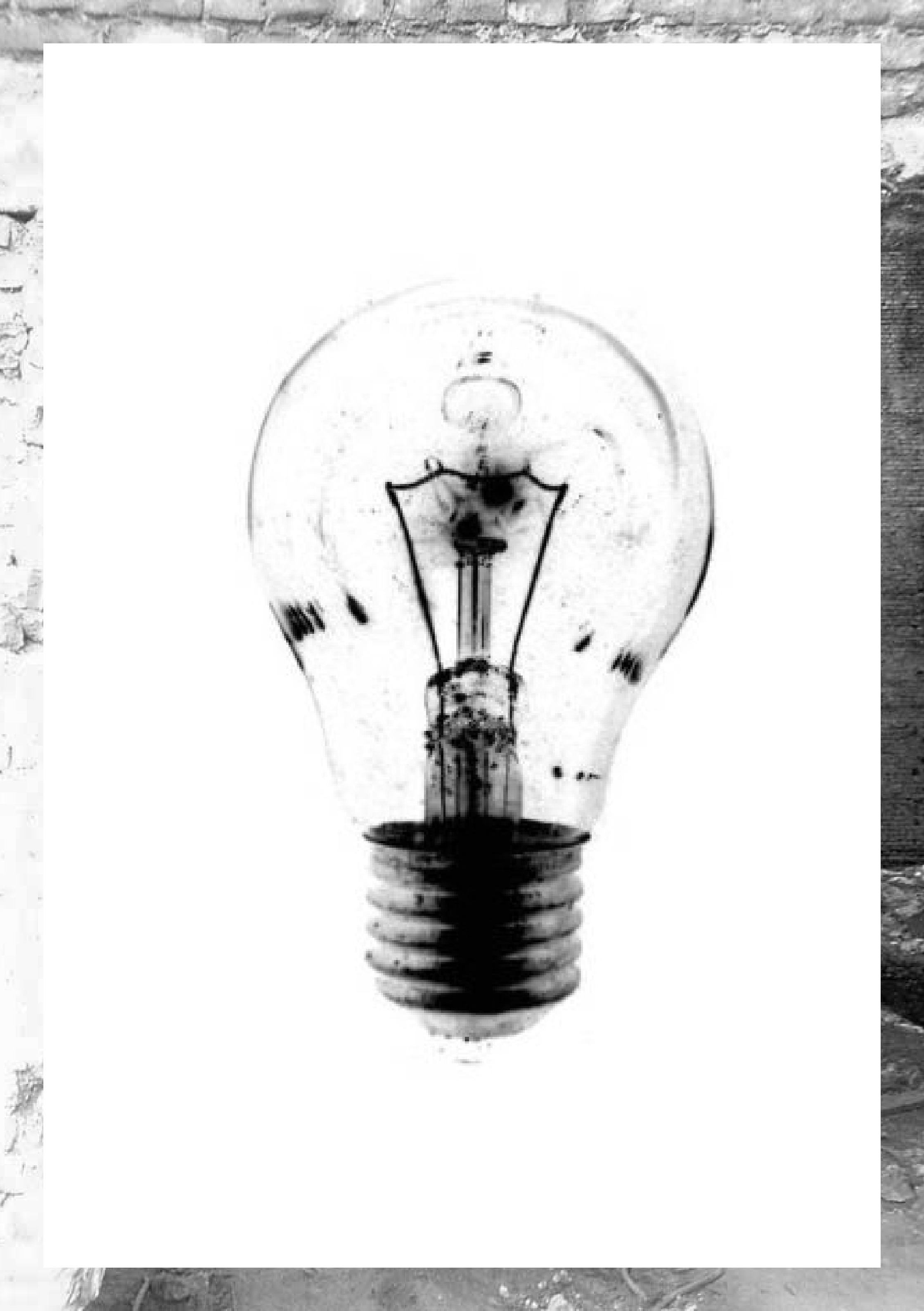

Данило Плахов

Хворі думки про реальність лисої мавпи

NO GODS DIY c.l.a.b NO MASTERS

N27 2012

Хворі думки про реальність лисої мавпи

Нам дуже часто хочеться, аби життя обернулося сном; аби ми раптово прокинулися і виявили, що всі наші проблеми чудесним чином розв'язані. Іноді нас мучить питання вибору: що робити, що одягнути, що з'їсти, як відреагувати на ту чи іншу ситуацію… Система завжди рада нам допомогти - реклама, правила моралі, освітні програми, де красиво й докладно розписується, що добре, а що - погано. Пересічна людина не знає про існування методів впливу на групи осіб і окрему особистість. Адже вона не знає про те, як сама створює ілюзії, в які охоче потім вірить. А по факту, йдучи вулицями міста, ти вже не бачиш людей, лише сіру масу. Всі кудись поспішають, рухаючись в потрібному їм напрямку – тіні, не більше. Так починається твій ранок. Цілий день ти вкалуєш, намагаючись заробити собі на життя, поки не настане вечір. Вертаючись додому, розумієш, що стіни живі, і ти їм конкретно набрид. Вони тиснуть на тебе, висмоктуючи кисень з простору. Виходиш на вулицю - а там для тебе нічого немає: натовп, череда, не більше. Ти намагаєшся поспілкуватися з кимось із близьких друзів і розумієш, що їх просто немає. Можливо, колись вони були своїми, але на даний момент вони або померли, або стали настільки чужими, що ліхтарний стовп набагато ближче. Береш собі пляшку пива з надією, що вона допоможе тобі розігнати похмурі думки. За першою йде друга, третя, четверта, потім горілка, а самотність як була, так і залишилась. На ранок прокидаєшся тверезим, наче і не пив, але втомленим, ніби не спав вічність. І знову все повторюється, і так день за днем... Починає їхати дах. Ти закидаєш справу, яка тобі подобалась і в якій ти знаходив заспокоєння і радість. Перетворюєшся на робота: все виконуєш на автоматі, вже нічого не цікавить, все брудно і буденно, життя в гівно. Та так буває, і в такі моменти варто повернутися подумки назад і замислитись над тим, що ж все-таки давало тобі потяг до життя, допомагало в найтяжчу хвилину йти далі. Згадай, як ти намагався зрозуміти світ і все пояснити в ньому по-своєму, заперечуючи догмати і стандарти, давно вже обтерті системою. Це був пошук. Пошук свого місця в житті, пошук своєї самореалізації. Проте в один момент все скінчилося, ти з головою пірнув в соціальний вир, який поступово з умінням класичного вампіра почав випивати з тебе твої сили і бажання. Друзі, вірніше люди, яких ти такими вважав, стали тобі незрозумілими, або ти став незрозумілий їм. Тупик чи початок кінця? Скоріше за все, це роздоріжжя і ти стоїш на перехресті і робиш свій вибір. Тільки перед тим, як визначитись, все-таки подумай про те, на що ти орієнтувався, займаючись будь-якою справою. Чому пошук є головною складовою твого життя і чому на даний момент тобі не вистачає сил зробити ще крок? Яке болото тебе засмоктує? Ким ти був і на кого перетворився? Що тут не так, де ти зробив той крок, який повів тебе хибним шляхом? Бо десь поруч, мабуть, живуть щасливі люди, у яких все добре. Випивши горілки, попрощавшись зі своїми друзями, ти приходиш додому в порожню кватиру, що просякла цигарковим димом, лягаєш у ліжко та не можеш заснути. В голову починають лізти нездорові думки про реальність. Хвора самосвідомість кидається, як скажена мавпа на грати. Лиса мавпа у клітці своїх мрій, думок та сподівань. Замкнуте коло…
Pause, stop! Reverse… play… stop! Once again!

Хворі думки про реальність лисої мавпи

1

Привітно світить сонечко, ласкаючи дахи.
Десь люди в людей граються, а ти усе не спиш.
Пробиті дірки в совісті, і зрада - що мара.
Десь хтось із зла втішається, бажаючи добра.
За вірність платять зрадою - душі оце ціна.
Ти ждав тепла і радості - отримав лиш помий з відра.
Так добре й зрозуміло, що за добро - плати.
Якщо ти мав товариша, то зрадой залиши.
Просторно стане вулиці, коли ти знов один,
Або, напевно, цінності хтось заклав в магазин.
На цьому зупиняюся, бо доста вже казать,
Ти можеш жить спокійно й нічого тут не знать.

Хочеться чути розмову з кухні п'яних друзів,
Щоб пісня лунала весела, будячи всіх в окрузі.
Гулко бринить гітара під пальцями зморених пивом…
Хай прийде, весна хай наступить лафа, і стане все знову красиво!
Так хочеться ніжно тримати долоню грайливу дівчиська,
За яким сумував.
Щоб вітер почухав скроню, і щастя подіти
Куди - не знав!
Багацько, багацько пляшок, заставити їми весь стіл!
Крізь скло дивитись на сонце
Далеких чудернацьких лісів…
Пройтися гульбою близ річки, набрати у душу краси
І впасти, знеможеним раєм, в реальність внести гарні сни...

2

Як раптом виявилось, ліс
Не хакі кольору, а кращий
Пісок і річка є відмінні
Від цегли і вітрин домів.
Я вирвався на волю з клітки,
Та не позбувся міст кайданів.
Весь пластик пляшок, гуми килим
Чомусь так вбого виглядають
Посеред зелені трави.
Інстинкти дикі, поклик крові
Замінені на культ гурманства
Інтелігентів, що в запалі
Готові славить содомію
Й депресію признать спасінням.
Як файні трави, звуки лісу
Полонять розум,
Й свідомість хвора в'язне в статис.
Мобільних телефонів хвилі
Пробуджують клітини раку,
Сканують тіло. А навколо
Життя іде не тим законом:
Pause, stop! Reverse… play… stop! Once again!

3

Без тривог, турбот і часу
Я лежу поза простором й світом.
В теплі, чи може в холоді,
Відразливо, а може красиво.
За вікном знов зима
Сховала під сніг мерзенність вулиць.
Круки чорними дірами
На білому покрові безмолв'я
Дивляться очима остиглими
На примар мертвого міста,
Де тіні майже фізично
Уносять надію на спасіння.
Крізь сплячу річку бажання,
В дубові гаї туманні,
Де світить вогонь без вогнища,
Де все красиво до солодості.

Лиш на білім снігу червонії
Руни долю плетуть в коси нові,
Викликають натягнуту посмішку.
Я дивлюся виставу, де герої відсутні,
Я читаю роман, в нім відсутні слова.
Заклинаю душу водою студеною,
Тютюновим димом із люльки вишневої.
Навкруги люди-роботи створюють свята ілюзію,
Щоби вранці прокинутись злиднями,
Скаженіючи, хміль звинувачувати
Та тягнути у свідки невігластво
На суді похмільної совісті,
Коли небо буде розколото
Під фанфари ідеї рівності.
Кожен отримає прірву з безоднею,
Кігтем рисі не будуть відмічені,
І як я, не по неволі звільнені,
Не пройдуть за межу безтурботності.

Хворі думки про реальність лисої мавпи

4

Я піду, куди дивляться очі,
До небокраю, що манить.
Чудово, що знов блискавиця –
Дорога тягне, неначе магніт.
Стіни дощу не затулять шлях.
Слова лайно. І почуття – муть.
Іще дзвінок, і лиш гудок –
Коннект відсутній…
Горілка – гра у піддавки,
Бажання - купа, п’яне марево,
Глухий удар, стогін «забудь»…
І знов самотній,
Сумний і по-дитячому кумедний
Загублений люстерка погляд.
По телебаченню черговий клон
Знов виліз через мій недогляд.

5

Я чую голоси, що мене звуть,
Я бачу руки, що мене манять.
Та за спиною схований батіг
Для милих та довірливих звірят.
Я коло розірвав, тут вихід неминучий,
І спусковий гачок у скроню… спалах… тьма…
А далі – океан ревучий
Турботливо у хвилі обійма…
Що буде потім – мені вже не важить,
Депресія із’їла вдосталь нерви.
А може, вистрибнуть, у місто,
В вікно на голову якогось стерва?
Та все ж забракло сил
І можеш лиш впиватись алкоголем,
Нести в собі паростки зла,
Себе жаліти власним горем.
Із заздрістю побачить шрами на зап’ястку,
Ковтати слину й битись головой об стіну,
В агонії впадать в високомірну пастку,
Від сталі берегти ту проклятую вену.

6

Перед носом казка двері зачинила:
Обіцянок марево, бульбашки із мила…
Віриться, малюється візерунок казки,
Ти тепер відчужений, як злодій носиш маски,
Крадькома опівночі возишся з замком
В домі, що розвалений і піде на злом.
Там підлога згнила, сволок давно впав…
Там тепер провалля, ну а ти не знав!
Будував місточок поміж двох дверей,
Тільки все намарно, і нема ключей,
Щоби відімкнути душу, що болить,
І в розбите серце зрадника впустить.
Тільки ти не віриш, двері все ламаєш,
Голубину зграю в небо випускаєш,
Підбираєш нові і старі ключі,
Тінню скоро станеш, тінню від свічі.
А як тільки гнотик згасне, у ту ж мить
Згасне твоє серце, битись припинить.
Є можливість плюнути, викинуть ключі,
Винести із хаосу вогник від свічі.
Ти навічно проклятий, як біблійний злодій,
Дарять діаманти всім, а тобі лиш попіл.
Ти до скону битимеш, казка розчинилась:
Навкруги лиш марево, бульбашки із мила…

7

І знову все як зазвичай…
На стінах запеклася іржа плоті.
Весна пробуджує допінг гормонів,
Веселощі в пеклі… під вокал Паваротті
Танок у крові туалетних гномів.
Все як і завжди, все просто чудово!
Трупом бути – це не болить
І зовсім безпечно. Аби жить
Варто просто стояти.
Дах скінчився, нема куди більше стрибати.
Все як і завжди… Неможна
Вірити в щирість слів із змістом «любов».
Як встромили в спину ніж –
Значить, скоро піде кров.
Тихенько гуляти сталевим бульваром…
Все як завжди: вам цього мало!
Стріляйте, ґвалтуйте і убивайте,
Народжуйтесь, старійте і помирайте,
Залиште в спокої примару душі
Тим, хто живе в хмарах із анаші.
Начебто легко порізать долоню:
Мій суїцид є моєю бронею.
Все як завжди… замість слів – копняка.
Все як завжди… в подарунок – вінка.
Все як завжди… проходить крізь стіни
Енергія сили… з газет супермени,
І тихо розтоптана чоботом дівки
Квітка, що виросла в плитах бруківки.
Все як і завжди – бруд і сум’яття,
Все як і завжди…
Все назавжди…

Хворі думки про реальність лисої мавпи

8

Засніжені вулиці, в'язниця міст, швидкість розлюченого вітру…
Знову реальність уходить в світ снів,
На щастя, можливо півметра.
Крізь матовий блиск втоми вітрин,
Вздовж мерзлих загиджених вулиць
Проходить не тінь, а вже манекен –
Невдаха, на думку розумниць.
За кожним із нас своя примара,
Кожна примара має свій хрест,
Під масками тіні облич вони зображають протест.
Не варто більше омани, і долі не присягай,
Від цього нудить, ще рано душу вином заливать.
Як же набридли ці стіни, що зводить кожен із нас!
Тік, що проходить по вені, врятує ще декілька раз.
Поки що віриш у птаха, що він повернеться весною,
Віриш, що ще потрібний, що хтось ще прийде за тобою,
Що пустка у серці твоєму заповниться не коноплею,
І стане легендою біль, що крає серце сльозою.
Вірити довше у казки добрих старих часів,
Вночі крадькома не ходити, як загнаний звір між лісів,
Ранок зустріти у ліжко, обійнявши любов,
І вірить, з надією вірить, що в венах лишилась кров,
Що в дзеркалі не відображення, що хтось там є ще живий…

9

Хлопчики-бухальчики та дівчинки-давалочки
Тусуються по лавочках, граються в любов,
Попсовенько одружуються, смокчуть собі кров,
Страждають, дорослішають, народжують дітей,
Тусують світ на біле, тусують світ на чорне,
До старості беззубої і до гнилих костей.
Життя іде тихесенько і крає душі радісно
Живий, та запопсованих нестриманих страстей.
А десь пінгвіни гинуть на морі, що холодне,
А десь буркоче пузо, що знову, блін, голодне…
Хтось всмерть себе загонить, щоб гроші заробити,
А буржуїни думають, як нафти більше злити.
А нам – аби дорогу, подовше та поширше!
Назавтра буде ранок, йому завжди видніше…

10

Я піду, куди дивляться очі,
До небокраю, що манить.
Чудово, що знов блискавиця –
Дорога тягне, неначе магніт.
Стіни дощу не затулять шлях.
Слова лайно. І почуття – муть.
Іще дзвінок, і лиш гудок –
Коннект відсутній…
Горілка – гра у піддавки,
Бажання купа, п'яне марево,
Глухий удар, стогін «забудь»…
І знов самотній,
Свідомість – пустка, маяки
У ній поснули. В п'яну путь:
Розваг шукати вийшов клоун…

11

Ти бачив підлогу брудну від сірої крові?
Ти бачив вогонь, що випікає душу?
Ти мав силу сказати «Ні!»
Та горя морем залити сушу?
Біль - чудовий наркотик, його для інших не шкода.
Вбивати себе, вбивати інших – це вишукана злоба.
Ґвалтувати під видом кохання, може хижа врода.
Трощити людей як друзки і вити - то вовча порода.
Убий себе гранчаком портвейну, сльозами прокляни небо.
Весь світ родився, щоб його убити, для тебе, для тебе!
Доста бля !!!!! Готуйтесь померти!!!
Ваше життя варте грамів дев'ять, я прийшов, щоб його стерти
Ти бачив, як залізо входить в тіло?
Ти мав задоволення від своїх перемог?
Ти вмирав реаль, коли свідомість зомліла?
Ти мав вогонь, а отримував смог!
Ти знаєш, як бути одним, де є натовп?
Ти знаєш, як інколи хочеться моря?
Кохав ти душею та зраджував тілом?
Боїшся себе, не треба, у дзеркалі тільки твоя потвора:
Вона вже давно від думок хвора…
А що сказати? відповісти за діло?
Все доста......, я вже примара, я полетіло.....

Хворі думки про реальність лисої мавпи

12

Морозне повітря осіннього ранку,
Дерева пожовклі, бур‘ян біля ґанку,
Розірвана стеля у небо стернею,
Краплинки дощю, кущ хінацеї......
Розмоклі газети та рана на серці,
Тихенько гойдаються погреба дверці,
А думки, мов мавки, танцюють у колі,
Так сумно і холодно вітру надворі!
Пустити би в душу брата-гуляку
Обняти його, і вигнати мряку,
Проститися з сумом, що напевно вже збрид,
Застрелитись сміхом, буде то суїцид...
Стрибнути у прірву, розбитись в друзки,
Хай друзі зберуться на м‘ясні пиріжки.
Чи зашморг на шию, гойдатись на вишні,
Згадувать сонце, літа колишні,
Кохання, що болем плюндрує бутя,
Розбити, спалити і геть на сміття!
Самітнім пройти клятий шлях каяття
І стати вербою самітній на лузі,
Вирости в небо і ссохнути в тузі

13

Завертіло, закружляло і розпалось біля ліжка,
Де лягав я вчора спати – вранці місце для інтрижки.
Тіло, діло, заболіло, і наснилася краса,
Знов у небі полетіла, і розкрились чудеса!
Десь будують дім красивий, десь горілку п'ють з горла,
А мені все остогидло, і я вбив себе вчора.
Буде день, та знов без ранку, буде ніч і болі крін,
Я забуду про свободу, і не підведусь з колін.
У потьмарі скавучати буду, мов сліпий шакал,
Можна тільки збожеволіть, аби витримать накал.
Хай свобода лиже п'ятки: вогнища душа – іскра,
Я забуду, що надія, наче специї, гостра.
Буде щось, та неважливо, буде щось, як сум з лиця.
Я іду, хитаюсь, в ванну, щоб почати все з кінця.

14

Хочу пити, хочу пива,
Хочу неба, та побільше!
Скільки можна жить красиво
В псевдо вимірах огидних?
Розбивати об скло пальці
Та ногами їсти сміття,
Релаксацію – з оргазмів,
З домовин – тягнуть ідеї?
Добивать себе собою ж,
Руйнувати все довкола,
Вилізати в світ – в мортири,
Розносити людям волю,
Тільки силою не скормиш
Хліба пащам, де вже м'ясо.
Не повірить демон в бога,
Якщо той себе не любить.
В світі, повному спокуси,
І вогонь себе загубить.
Скільки можна прокидатись
Від прозріння і омани?
Обіймати кути гострі
Для досягнення обману?
Лити олово на гланди,
Щоб збудить в собі дракона,
Приміряти облік біса,
Зруйнувати дах закону…
А на ранок – знову у тіні,
Як пекельній частка сили,
В болі важко розуміти,
Що любов завжди красива.
Бісер витрачать на хіпі,
Про свиней забувши марно:
Вони теж хотіли щастя,
А не лиш пательні в маслі.
І над місяцем сміятись,
Вити в дренажу системи,
Буть самотнім, втім і дружнім
Із своїм злетівши дахом.
Поливати квіти слиной,
Віддавати харч клозетам,
Щоб на ранок не згадати,
Чом в крові обличчя й руки.

Хворі думки про реальність лисої мавпи

15

Ну що ж, тепер нас знову троє:
Горілки пляшка, літра пива… я!
І день приречений без бою,
Новин і сенсу догорять…
Самотній я в лавині моїх дум,
Шукати винуватця знов прийдеться:
Тоді полегшення веселий струм
Об'єднує «від серця і до серця»!
Лишили друзі, всі живуть боргами,
Потрібними на кожен день,
А я самотній до нестями,
Як в молодому лісі старий пень.
Коли прошу по допомогу –
Відводять погляд, їм байдуже…
Як пояснити, що життя
Важливе і без грошей, друже?
Так холодно і змокли сірники…
Я знов забув, коли тверезим був.
… а люди мають імена,
А клички – лиш в тварин, забув?..

16

Коли вбивають в тобі слово,
В той час, коли непотріб б'є його,
Зовуть до себе і кидають знову,
І в душу ставлять зрадою тавро.
В кімнаті темній без дверей,
Де вихід може бути лиш вікно,
Самітній в натовпі людей,
Живий чи мертвий - все одно...
Торкання рук до спогадів альбому
Несе у серце біль, вологу на очах..
Минуле непотрібно вже нікому,
Нудьга не покидає навіть в снах…
На мозок давлять сірі стіни,
В них крик розходиться в туман.
Несамовито виєш до кривавой піни,
Безвихіддя укутує густий саван.

17

Грається сонця промінь
З водою весняних калюж,
Птахи, що стрілою вдалечінь
Дарують тіні сотням душ,
А ті похмуро плавають по місту
В ефірі смогу й побуту проблем.
Тут суїцид - заміна оптимізму,
А посмішки звуться кораблем.

Це все мара та міражі,
Що було і що збудеться колись...
Випадку банальні віражі
Я бачив, як кудись неслись.
Чорна кішка спить на даху,
І немає їй ніякої справи.
До проблем моїх й страху,
Що хочу серед сірих облич
Побачити лише твоє. Хотів...
Удень, а не коли настане ніч,
Та цілувати, як колись умів.
Дивитись в твої очі,
Вони як небо серпня гарні.
Лукаві, хитрі по-дівочі,
Стервозні та безкарні.
Але мене нема, я вмер,
І цього буде доста......

18

Повіривши в слова книжок,
Ми йшли за помилками інших.
У пошуках своїх казок
Все руйнували аж до днища.
Хтось з нас вмирав, віддавши все ідеї,
Згорав багаттям, люттю масс,
На волю пробивши двері,
Не вспівши іншим передати пас.
Прокляття сипали системі,
Свої проблеми й рабський страх,
І, розібравши все по темі,
перетворились на дурних собак.
Вбивати, нищити, карати,
Протиставляти, підривати,
Залити біль душі сльозами ворогів,
І вічно жити, не вмирати,
У боротьбі під пісні батогів
Все воювати , воювати...
Ходить до крайнощів на сповідь,
Образу вознести на п'єдестал,
І вірить в те, що людство тобі вине,
Бо ми ж борці, так гуру завіщав -
Насильно всіх зробить щасливим!
Бо треба ж голову розбить об стіну,
І мовчки так собі сказать: «Загину
Для світлого майбуття злиденних мас!»

Хворі думки про реальність лисої мавпи

19

Імпульс – холодна краплина,
Шок – скоріше прокинься!
День проходить повз стіни,
Сонце, у небі замрійся!
Листя – осінь назавжди,
Сніг – можливо, зима.
Квітучі дерева – то літо,
Сльози – провина моя.
Злість – про неї не взнають,
Щастя – сьогодні втомивсь.
Весна – знов птахи прилетіли,
Опівночі – місяць у вись.
Град – сонце схололо,
Дощ – цілуватись у ліс.
Тіні – страхи навколо,
Ненависть – перейматись не слід!
Мовчання – вагоме слово,
Погляд – сокири удар.
Руки – шляхетна ніжність,
Вмерти – почуть ножа жар.
Горілка – зелена прірва,
Драп – це зірка сталева,
Серце – чергова біда.
Прощавай – назавжди пішла.

20

Різне не по-різному пиздить по спині
Та залишає все полоси сині.
Дрюк валить з ніг, як і ломака,
Посмішка хтива як підлизана срака.
Зрада як цегла б'ється у спину,
Все тут хуяре тебе без зупину.
Влада, газети, політика, люди,
Навколо багно, тупі пересуди,
Нероби й невдахи п'яляться всюди.
Де сядеш, там встанеш,
Де спав - там помреш...
Не буде вогню та електромереж.
За гроші та владу зміняли тебе,
Що буде назавтра - ніхто не збагне.
Тут була правда, сьогодні – мара,
Патріот прикрива собой бандюка,
В зрадники лідер без сумніву йде,
І куля його чомусь не знайде.
На яких ліхтарях гойдається зрада?
Чи може вона у кишені живе депутата?
Хтось з крові народу построїв церкви,
Щоб свої списати тяжкі гріхи.
Брехня то є спосіб тримати систему,
Але, як завжди, лишаюсь при своєму.
Не вірю, ненавиджу, й просто не хочу,
Не буду підримувать або проклинати,
Припруть до стіни - прийдеться стріляти!
До Біса !!! Політику!!!
До Біса !!! Райські кущі!!!
До Біса !!! Життя за війну!!!!
До Біса !!! Усі ці закони !!!!!!
До Біса!!! Чиї...

21

По що ти прийшов у цей світ?
Крізь гріх і біль…
Хтивість – твоя провина,
Твій нектар – чиста кров.
Тут місця нема мертвим пророкам,
Психоделія сну керує потоком
Свідомості мас, штрих-код – перепустка в рай.
Припиняй жити, давай помирай!
Мертвий пророк на хресті із брехні
Ти продався в рабство?
Ну скажи, так чи ні?

Палають вогнища святі в чумних містах,
За тінню ганявсь – наздогнало безумство.
Влада й розкіш – голова пантеонів,
Стадом править у ризі вівчар.
Магазин спорожнів, не лишилось набоїв.

Руїнами свідомості – міста примар,
Рекламою солодкою зруйнованого,
Сліпий здобути може віру,
Придуману тобою, створену майстерно
Обіцянками вічного життя.
На звалище закинуть сьогодення
Та чередою до церков іти на заклання.

Закон носить маски – поза дискусій,
Благословили смертю твоєю.
Ти хотів вмерти за душі людські,
Але віддав їх до пекла в неволю.
Світ загубив веселкову палітру,
Кров'ю забарвив похмурі стіни,
На п'єдестал возвеличив ненависть,
Зраду, оману та різані вени.
Ти не подариш прощення, лиш волю
Вкрадеш, та знову
У магазині скінчились набої…

Першу кулю – Кривавому пастирю,
Другу кулю – Тільцю Золотому,
Третю кулю – Державі-зрадниці,
Четверту для скроні своєї залишу.

Хворі думки про реальність лисої мавпи

22

Тихенько спить від втоми мозок,
І руки мнуть недопалок цигарки.
У пустку погляд.
І є питання, тільки відповіді марні.
Закриті двері, й тихо, полохливо
Приходить тінь покинувших нас друзів,
І вічності пилок проліз у нерви хтиво,
Я втратив лік невдачам й боягузам.
Тут пустка, тут зима без снігу,
Весна розтанула так швидко, без любові,
А серце чинить опір проти бігу,
Й червоні снігурі від крові.
І руки в шрамах. Мій щоденник –
В нім все: любов, ненависть і образи
Прописані вогнем безумства.
Я засинаю, вдаль лечу, вчорашні фрази
Тут залишаю, марні вільнодумства.

23

Хай буду я псом, хай мене не женуть,
Буду мовчки у вогнища спати,
Віддано в очі дивитись, мабуть,
Собачим очам сльози не пізнати.
Лиш на морді тупий оскал
Відблиск болю серця сховав,
Та ти не побачиш, навіщо ж знати,
Чи друг я, чи ворог тобі?
Я буду твій спокій вночі зберігати,
Питання: чи це потрібно мені?
Шкода, що я лиш собака, не вовк,
Так би загриз тебе, в лісі промок,
Над трупом звив би, здох та замовк,
Аби ти нікому вже не дісталась,
Хоч мертвою, лиш зі мною лишалась.

24

Нудні сірі стіни тихо шепочуть «Прокинсь…»
Пестять павутинням, знімають з очей слиз…
В домі, де вітер виє, де в стелі схрон павука,
Сива примара боронить світ твого малюка.
Тут тихо і сухо, лиш вітер сюди прилетів відпочити
До мрій і надій, що померли, та з пам’яті їх не змити.
Ти скажеш – «нічого не сталось»,
По-своєму сприйнята суть,
Стіни стогнуть вчорашнім болем «не повернуть…»
Холодні руки, мов змії, простягнуті із темноти,
З кожним з нас тут стається приступ вдаваної сліпоти.
Так хочеться вирватись з пустки! Та тіні
Тануть в промінням, їх не наздогнати.
Маленький Всесвіт зникає, і всім на нього начхати…

25

Спокійний вечір, втоми сповнений…
І знов – в життя, знов задоволений!
Є цигарки, на пиво гроші,
Місто красиве, настрій – хороший!
Тут зустріч можлива, знайдеться й горілка:
Бухати з мерцем – хоч уникнеш бійки.
Було б що згадати, слова підберуться,
Головне – завтра живим проснуться,
Не з’їхати дахом від тиску думок,
Потрібна підтримка, або ж дзвінок.
Забути про дні на дні унітазу:
Свідомість, любов та подібна зараза
Пресують втомлений загнаний шифер.
Ти так хотів жити, та усіх, блін, образив!
Розетка оплавилась, заключила фаза,
«Ти не як всі!» - дістала фраза!
Потерта джинса зараз не в моді,
Вона не потрібна навіть свободі!
І так, лишаючись другом вулиць,
Волієш не бачити натовп куриць,
Ковтаючи силоміць змерзле пиво,
Себе запевняєш, що жити – красиво!

26

Каннібал! Каннібал!
МакДональдс – їжа богів,
Тіло людини дає солодке м’ясо.
Каннібал! Каннібал! Поні-Каннібал!
Руйнація мозку синтетичними харчами,
Видання розуму під контролем реклами.
Каннібал! Каннібал! Поні-Каннібал!!!
Тобі присвоїли номер і штрих-код,
І всі йдуть на поклоніння ідолу на ратицях.
Каннібал! Каннібал! Поні-Каннібал!!!
Померти буде складно: богам потрібні раби.
Милі тваринки вдень, в місячному світлі – демони пекла.
Каннібал! Каннібал! Поні-Каннібал!!!
Повстане із світу живих в світі сутінків ніч,
Щоб дати шанс втекти із затінків системи,
Із зоопарку для людей – в тунелі свободи.
Каннібал! Каннібал! Поні-Каннібал!!!
Електророзряд – вирок за злочини слова,

Хворі думки про реальність лисої мавпи

Бриті потилиці несуть терор в міста.
Каннібал! Каннібал! Поні-Каннібал!!!
Єврейська зірка приносить жертви Христу.
Тут все так просто в оточенні стін!
Каннібал! Каннібал! Поні-Каннібал!!!
Виходу немає! Виходу немає!!!
Цей напис в метро відкриває святу істину!
Світом править Каннібал! Каннібал!!! Поні-Каннібал!!!

27

Безмежна пустка
Від стінки до стінки,
Від підлоги до стелі.
Я прагну світла, та тут
Лиш темряви пустеля.
Спасіння лиш в ін'єкції безжальній.
Прислуга Сатани приходить в білому
І змушує зректися істини,
Безумство визнати своє, і напис крейдою,
Як кров'ю з серця – «Божевільний», -
Я маю визнати за правду.
О духи лісу, воїни природи!
На вас моя надія на свободу.
Прийдіть із вусиком плюща,
Коріннями штурмуючи фундамент,
Кайдани, що зв'язали душу, розірвіть
І в вирій проведіть мене востаннє.

Вулиці й гроти із страху і болю
Склали уміло ночі будівельники.
В місячнім світлі виють шакали,
Вовчої крові шляхетної впившись.
Бого Рогатого тінь на дерева
Більш не впаде – він згорів в топці з лісом,
Що згинув під пилкою темних богів.
Із диму заводів у світ цей приходять
Злі демони-орачі, біль засівають
Ланами людських сердець.
І трави сльозами п'яніють щоночі,
А я вириваюсь з кайданів лікарні,
Щоб встати до перших лав
Воїнів Роду.

В ріці – відображення неба,
Що схоже настільки на річку смоли,
Приносить нам заклик останньої битви,
І ми, вірні лиш одній клятві,
Рвемось з кайданів, приймаючи виклик
Легендарного рога.
Я прогризаю грати зубами,
Я розриваю кайдани руками,
Рвуся на волю з метою одною –
Згинуть в бою, але люди у білому
Цвяхами мене до ліжка прибили
В лікарні, із вірою, що я помру.
Лиш сила дубів і сила полину
Дарують можливість вдихати отруту.
Я скоро звільнюся, щоб знову
Битись до скону.

Світ приречений на смерть,
Грошима проклятий, спасіння нема.
Ламається, сиплеться неба твердь,
Знову настане час зла!

28

Розлого виспатись на стелі,
Як бог з небес дивлюсь на ліжко.
І замість пива випивать любов,
Натомість папіроси – «Трійка».
Злетіти над дахами у дрімоті,
У темно-синіх хмарах ночі
Горланити, сміятись чи ридати
Над гнотиком дотлілої свічі,
Як щур, жахатися кота,
Дивитися на щастя, мов крізь скло
І знати, що ніщо не повернеться,
Що все забуте і пішло.
Тихесенько крижинка з серця
Стекла солоною сльозою…
Мені здається, ще не вечір,
Ще все повернеться в повторі.
На латку латка чинить душу,
Перетворилась квітка в сталь,
Біль не пробачу, гори зрушу,
Уб'ю себе й відправлю душу вдаль.
Страхіттями німих кварталів,
Ярами сміттєвих канав
Порине прогулятись моя втома –
Я шкодуватиму за нею в снах.
Гулятиме сновида по дахах,
З собой покличе, візьме твою руку,
Та все покинувши, ти поринаєш вниз,
Спонтанно викликаєш муки.
Над цвинтарем будинків мандрувать,
Пиячити горілку з ліхтарями,
Даруючи землі душі тепло,
Нічні сузір'я прикрашати згаслими вогнями.

Хворі думки про реальність лисої мавпи

29
Ніч попереду, морок позаду.
Крок - розплата, розплата за зраду.
Смолою тече по тілу біль,
В рану криваву насипана сіль.
В'язне душа в болоті знову і знов.
Шлях не закінчився, а ти його пройшов.
Темно і холодно в сонячний день.
Де зараз скорбота – було місто пісень.
Хмарою пила вибух думок
Взлітає до неба і пада в струмок.
Що колись стане рікою надій,
Долей скаверканих, спалюжених мрій,
Взлітає і пада птах, що без крил:
Немає надії - немає і сил.

30
Зимові дощі, багнюка, калюжі,
Зрадники ліхтарі, туман, що їх не подужав.
Війни за шмат озимого снігу,
Хтось вже не видержав і заламав кригу.
Десь обіцянки стали марою.
Нова ніч, і страхи з тобою.
Уквітчані реалією незроблених справ,
Знову хтось стратив, душу заклав.
Болить голова, відсутні думки,
Сніжинками падають старі мрії.
Заснуть, мов ведмідь, і чекати весни,
Щоб ніщо не спонукало до дії,
Страждати весняним струмком,
Шукаючи траву між хмар

31
Розталий сніг у свіжу кров –
Це так колись назвали любов.
Розмова крізь глуху стіну,
Пристрасть крізь різану вену –
Назвали побічним ефектом любові.

Незавершена розмова в ефір,
Абстрактний натяк на конкретний докір.
Обличчя у масках – це легше, ніж грати,
В проклятім світі за правило взяте –
Це стало ефектом любові з книжок.

А душі, їх рани іще не загоїлись,
Про довіру колись непокоїлись,
Правду нікому не вигідно знати,
На ближнього біль усім наплювати, -
Це побічний ефект серіальної любові.

32
Кажуть, настала весна,
Дерева стали зеленими.
Та тіні не сплять, їх обслуга – зима,
Мечі зледеніли сталеві.
Тут вітер несе тогорічні льоди
На північ, де затишок й спокій,
В країну нездійснений мрій, три доби
Ще править природа допоки.
На кухні сиро і сонно,
Збігли давно таргани звідусіль,
Час тут повзе монотонно…
Волога проникла навіть у сіль.
Друзі з'являються й знову зникають
В мареві втоплених мрій.
Їм все одно, нехай проклинають –
Час загорне їх в сувій.
Кажуть, що знову настала весна,
Час прокидатись від сплячки.
Знов по горілку іти в магазин,
Гроші діставши з заначки.

33
Привіт, коли, забувши обіцянки,
Звертаєшся до крайності в душі,
Звеш в реал дзеркал,
В самітності ти бачиш сни ночі.
Коли слова то є лиш стогін,
Самітно віддаватись течії,
І ліжко - місто для тортур,
Що холод в серці, клей в душі,
Проклявши нерви й все у собі,
Долоні перетворились на кулак.
І ніжні ласки випивають кров із скроні.
Самітність, нерви та загрози знак.
Ті комплекси, ти знаєш, всі сторонні,
Кохання дно, і сни що вічність.
Цілує губи, що життя,
Збуджує сміття на дії,
І прикрі думки, що забрало майбуття….

34
Купіть мене за тридцять срібляків.
Хреста з комори наділіть,
Якщо вам бог новий потрібний.
Закохайтеся в себе крізь призму бухла і дурману,
А я лишусь собою…
Мені потрібен прилисток і відстороненість від

вашого лайна.
Ваші межі – ваша буцегарня,
Для мене це звіринець,
Коли під ризой камуфляж заморського спецназа
Возносять як церковне диво.

Я стану безбожником,
Проголошу себе Господом.
Я стану космонавтом,
Загороджу 6 соток на Місяці.
Але я не піду з вівцями на гору,
Щоб звідти стрибнути на радість можновладній верхівці.
«Єдин Бог» - рече демон з хреста,
Закинув на вівтар невинну жертву.
«Схили коліно!» - наказує поліцай.
«А ти вже наш…» - шепочуть окупанти…

35

Якщо ти бачиш місто,
Що гине між руїн,
Це значить, що в твій мозок
Ще не впаян чіп.
В сірих буднях навкруг – біороботи,
Смердюча плоть вмирає в агонії.
Світу нема – його продали.
Планета Земля – величезний маркет,
Мутанти Курки Гриль вартують спокій
Можновладців.
А душа твоя згниває в мертвому тілі.
Світу нема. Світу – нема!
Війна підсвідомості з реальністю телереклами
Доведе тебе до кулі у скроню.
Ті, хто жеруть мертву плоть, прийдуть до тебе,
Щоб гноєм соціального спокою
Оскопити твої бажання.
Світу нема – його продали.
Світу нема…
Лишилась оболонка від рекламної продукції,
Домовина біомаси під назвою «людство».
Треба вирвати печінку в своєї гордості
І стати в чергу до крематорію.
Світу нема – його кинули.
Світу нема – його продали.
Тебе нема – тебе кинули.
Тебе нема – тебе продали.

36

Я заріс як казкова потвора,
Що в берлозі півроку куня
А на дворі гріє сонце,
В калюжі бог спідне стіра.
Круків авіація напад планує
На парковку елітних машин.
Значить, я не один!
Зі мною – пляшка холодного пива,
Зі мною живність в моїй бороді,
Зі мною жаба, вона навіть красива!
Добра і щастя тобі!

Сухий асфальт в смітті і дірах,
Піщані хвилі гуляють по них.
Я був би щасливий буть не віднайденим
На святі життя сірих людей.
Як здорово, що
Настала весна,
Адже можна буде скоро помитись.
Риба в річці не отруїться –
В річці нема більш чому труїтись.
Мабуть, щасливий, і думаю я
Про весну, про сонце, тепло
І про харчі.
Добра і щастя тобі!
Я мружусь, дивлячись на сонце,
Вирощую веснянки на носу.
Аби щось зробити красиво,
Треба ж бути красивим і самому!
Та мені однаково, добре одному.
Я йду із подружкой своєю
По вулиці нагробних каменів.
Хотілося б скоріш обрости мохом
В ім'я світлих днів в дохлім світі ідей,
Мертвих тіл людей,
Окупантів-ворон, кішок й собак.
Я не знаю, як жити,
Аби не прийшов страх
Й морок. Скоріше вкрутити
Лампочку в сірім під'їзді…

В світі ідей все так просто.
В світі людей – тобі валять люлей.
Право на слово має лиш той,
Хто смикає ниточки.
Биків череда й інкубаторських курок
Також живе в моїй бороді.
Добра і щастя тобі…

Хворі думки про реальність лисої мавпи

37

Забудем ми про стан війни,
Про прикрощі важкой зими,
І підем в степ струмком гулять,
Хай душі роблять, що хотять!
Нехай прекрасний буде день,
У пиві втоне крик пісень,
Тіла пізнають знов любов,
Все повториться знов і знов!
Хто скаже, що за мить прийшла?
Весна у панка - не зима!
Дарує люстерко зайчат,
І він усьому дуже рад!

38

Ходімо погуляємо, як кішки по дахах,
Подивимось на зорі, позаздримо птахам!
Покурим небо сміливо, розіп'ємо сльозу,
А сміхом тихим, лагідним прогонимо грозу.
Із часом повоюємо, втечем з життя на мить,
Запалим сонця промені нехай собі горить!
Забудем, що воюємо зі світом за життя,
І те, що наболіло, відправим в небуття.
Побачим місто сіре, а в нім - людей-комах,
І знову вийдем в просторі на свій тернистий шлях.
На душах буде хороше, там сила вже бурлить,
Та більше не згадаємо оцю чудову мить...

39

Бридке холодне ліжко у зимну зоряну ніч,
В якому ховається запах чистоти і лиш свого тіла,
Сніжинки зневажливо зазирають у вікно…
Колись я благав, щоб ти прийшла,
А зараз боюсь, щоб ти моє серце зігріла...
На стелі проходить життя, котре як марево,
Сплетене з твого волосся, поцілунків та дитячого сміху…
Це вже все не моє, і твої слова – «я цього не хотіла…»
Повернулись назад з поміткою "Адресат вибув".
У моєму розумі діра ... літерами твого імені,
Як кулеметна черга проходить воно по душі,
Їжаком впивається в нерви....
Як довга ця ніч.....в котрій є тільки початок,
Зневага до кохання і образ святої стерви,
Закрити очі - значить бачити тебе,
Вдивлятись в ніч все одно, що дивитись тобі у вічі.
Ждати ранку безглуздо: його не буде,
Якщо я не доторкнусь губами до твого тіла.
Дзвінок будильника - це биття твого серця.
Ти і моє буття - єдине .
Якщо ти хотіла помститись, ти це зуміла,
Бо в мене смертоносна хвороба
З діагнозом, записаним твоїм іменем…

40

Травами духмяними наповниться бокал,
Медом золотим проллються сонця сльози ,
Щоб тіні перетворились на вогонь,
І взимку знов не йшли весняні грози,
Змінити колір хижих міст на зелень трав,
Кришталю рік набрать в долоні.
Подарувать тепло, що зранку мав,
Хай біль побуде ще в полоні.
В країні снів, забутих у дитинстві,
Вдивляючись у хмарки, мандрувати
Через вершини сірих скель,
По снігу зимних холодів,
По шовку степу килимів
До нових та цікавих днів.
Дорога вдалину веде.
Під сонцем та під місяцем іти,
Мовчать, дивится навкруги,
Як вітер дує, сонно-сірий,
І очерет танцює над водою.
Змішались тінь, і ніч, і день
Похмурою зимовою порою.
А потім - знов вертатися додому
У нудні стіни блочних хат,
І засинаючи, тримати на долні
Відлуння небограя карт.

41

Знов життя, повітря, люди,
А може, смерть - тут рух усюди.
Усе чомусь кудись спішить,
І не зупинишся на мить.
Вогонь життя з'їда натуру,
А хтось все гасить його здуру
Бо так обридло в світі жити,
Все воювать, когось любити,
То падать, то вставати знов,
Пізнати, що таке на справді кров,
Без страху озирнутись в небо
Та не казати: «Знать, так треба!»
А в криці вигризти свій шлях,
Щоб все відчути на своїх плечах,

Хворі думки про реальність лисої мавпи

І взявши спогадів торбину,
Хуярить в вічність без упину!
До темряви із льда спокою,
До сонця стрибнуть з скирти гною
І мандрувати в часу морі,
Де загубились душу хворі
Вогні запалювать вночі,
Прикурювати лиш від свічі,
Набратись похибних думок,
Перетворившись на струмок,
Злетіти в прірву водограем
До моря хутко мандрувать.

42

Вибач... сьогодні знову ніч,
Не пам’ятаю, коли дивився тобі в очі.
Ти кажеш, що забув... не в цьому річ,
Я знов вмирав, а може, був лиш у роботі:
Дивився, як росте роса на склі,
І ходики уважно слухав,
Рахуючи убиті дні,
На квітки перегаром дмухав,
Палив недопалок вчорашній,
А з ним думки випускав у небо…
Ти кажеш: “я не можу так...”
Але по іншому - не треба...
Долоні холод, серця ... тук!
Твої бліді уста і слово “хочу”…
Я знов заснув в обіймах твоїх рук,
Лиш не буди, бо все зурочу.
На ранок посмішка не прийде,
Ніхто тебе не приголубе,
Одежа на підлозі скаже “ні! ”
Про те, що було, ніч забуде,
І гулким кроком знов піду.
У день, що може бути адом,
В потік машин увійде тіло,
І розум стане автоматом...
Під вечір знов чекати будеш,
Казатимеш - ”останній раз…”
А потім - знову все забудеш,
Як завжди, все поглине ніч…

43

Перевернутий портвейн виливається небо,
Розум дитини за ґратами з ваших сусідів
Ріже тіло з почуттям мріючи
про цілунки лесбіянок.
Бо вона закохана в тебе
Вона любить тебе, а я трахаю тебе
Скрізь вікно вона спостеріга
За різностатевою злучкою
Ковтаючи слези,
та, прокусивши губу до крові,
хоче позбавитись душевного болю.
Але тугу не забити димедролом,
Щоб побачити землю бактерій.
Та не чути з телевізора гавкіт собаки в костюмі.
Замість крові - лід , вона відчувала крик
Залякування зоофіла, бездушного садиста
Що зі смаком відривав шматки її душі
Під оплески шкільних педагогів,
Оскільки, він був дотриманий, він поважа
Закон та владу, грошима кормить вівтар
Перевернутий на бік, дупой в небо
Дивлячись вдалину, вона хотіла померти
Отрута під шкіру, не може чути Бога
Серце окунате стогоном скорботи
І ще сумний чоловік.
Можливо, хороший і простий
Я думаю, розумний, чесний, чистий, гордий
В формі лікаря зі сльозами на очах
Вимовить : Вибачте, ми її втратили
Та ви не зрозумієте його.

38

Ходімо погуляємо, як кішки по дахах,
Подивимось на зорі, позаздримо птахам!
Покурим небо сміливо, розіп’ємо сльозу,
А сміхом тихим, лагідним прогонимо грозу.
Із часом повоюємо, втечем з життя на мить,
Запалим сонця промені нехай собі горить!
Забудем, що воюємо зі світом за життя,
І те, що наболіло, відправим в небуття.
Побачим місто сіре, а в нім - людей-комах,
І знову вийдем в просторі на свій тернистий шлях.
На душах буде хороше, там сила вже бурлить,
Та більше не згадаємо оцю чудову мить...

Хворі думки про реальність лисої мавпи

Зранку проснувся - почисть зуби,
Вимий обличчя іржавою водою з міських труб,
Включи телевізор - там розкажуть, як потрібно жити.
Стеж за собою, прив'язуючись до стільця,
Щоб не впасти, щоб не напитися,
Бо потрібно, відкривши двері,
Йти в обійми соціуму,
Любити державу, церкву і чужого бога -
Бо свого нема, як і держави.
Стеж за собою, щоб не насмітити -
Це порушення закону та осуд громади.
Вкради, вбий і десятину віддай на храм,
Щоб там тобі приготували рай
Та надання прощення, щоб не злякатися
Того, що ти здавив комусь горло
Мертвою хваткою, і ось вже хтось
В уніформі чекає за дверима, причаївшись...
Втекти - то зрадити суспільство, що
Дало тобі виховання.
Зв'яжи свої руки ось цим ременем,
Він не порветься... Щоб не чути
Постріли розстрільних рушниць,
Заткни вуха ватою і сиди
На стільці спокійно, так, немов читаєш
Ранкову газету, де описують, як пити кров
Зі свого ж народу з посмішкою на обличчі.
Закрий очі, щоб не бачити тих, хто
Під чорним прапором показує сраку
Міліцейському кордону.
Ти не блимаєш очима при чийсь появі
Для того, щоб не злякати непрошеного
Гостя, що нанявся спровадити тебе у пекло,
І себе - власним голосом, власним криком
Кинути в прірву вічної телереклами.
Попроси засунути тобі могутній
Кляп в рот, бо коли ти спиш,
Крізь сон від тебе можуть почути правду.
Навіть надівши на себе окуляри темні...
Будь спокійний і урівноважений,
Поки хтось не додумається до того,
Що ти поводишся занадто добре
Для того, щоб жити, і поставлять
Тобі хрест заздалегідь, бо в бюджет
На цей рік не вписано твоє вбивство.

44

Довго топтались бруківкою хожою,
Їли багно, та не стали вільними.
Душа так і лишилась стриноженою,
Та старі пісні – забійними.

Дзвіночки покрили золотом,
Лайно блищить діамантами,
Лиш порожньо в світі розколотім,
Задушеним пустими спокусами.

Загордилися, немов усі генії,
Чернечу прийнявши самотність,
Світом тиняються в преріях,
Не вірять у власні пророцтва.

Після зливи веселку шукаючи,
Виходять на вулиці смородні,
Промінню сонечка посміхаючись,
Та знаходили лиш мокрі парадні.

Посилали крізь зуби друзів із злобою,
Щоб себе в дзеркалах не бачити,
Маскували гній солодкою здобою,
Не забувши любов ненавидіти.

Співали стиха пісні чужі застольні,
Горілкою душу заливши до краю,
Ностальгуючи за часами холеними,
Забуваючи, що вольною була волюшка.

Проміняли гітари на ідолів нових,
Поголили потилиці з хаєром лідери,
Голови світлі стали, дубові,
Та нікого ж не зрадили в гармидері.

Чорний стяг на труну потрачений,
Тільки крук в небі стиха кружляє.
Більш нема протестів – оплачено,
Мовчання, що стало золотом.

